

Rampaire, més enllà de l'atzucac

'L'era de les revolucions' és el primer CD del músic ampostí

Rampaire | Quim Giró

Alfred Porres és **Rampaire**. Amb la primera banda, **Atzucac**, va publicar un disc *-Paradisos possibles* (Soviet Records, 1993)- quan tenia 26 anys i el rock català era en plena efervescència. Ara, després de dos EP i quan ja fa 26 anys més d'aquell debut, publica *L'era de les revolucions* (Segell Microscopi, 2019).

Què has fet aquests darrers 26 anys?

Canviar bolquers? **Atzucac** comença del 89 al 93 i després vaig tenir un grup de música amb els meus germans. Ens dèiem **Ovni** i vam arribar a les semifinals del Sona 9 de l'any 2002. Recordo que vam tocar a les semifinals de Montblanc. Vam fer 3 maquetes. El 2002 va néixer el meu primer fill i vaig concentrar la meua atenció en les arts visuals. A més, he fet la tesi doctoral i treball de professor d'institut. El tema musical em va quedar molt en el pla de la intimitat personal però sempre pensant en el dia que canviessin les coses la idea era tornar a tirar endavant un projecte musical. Tots aquests anys és quan se cou tot el que després ha sortit amb **Rampaire**.

Anaves fent cançons?

La idea era no fer-les. Pensava que tornaria, però no tenia un projecte definit des del qual posicionar-me. Al contrari, m'esforçava a no fer cançons perquè tenia temor que em cremessin a les mans. A pesar de tot això me'n van sortir algunes. Però va ser un període important a altres nivells, vaig fer un treball de maduresa, lectures, el doctorat?

Quan canvia la cosa?

El 2005 gravo un EP digital que es diu *Sol* (autoeditat, 2015), que recull les cançons que havia fet durant els anys de silenci. És molt senzillet, el vaig gravar en dos dies amb guitarra i veu. Ho vaig gravar més que res per tindre alguna eina per buscar bolos i començar a donar-me a conèixer. I després ja ve *Pedretes* (Segell Microscopi, 2018), que és el primer disc pensat com a **Rampaire**.

Quan decideixes ser Rampaire?

En esta època de trànsit durant la primera dècada del 2000. És mentre faig la tesi i treballo en el camp de les arts visuals, quan ja veig possible poder tornar. Tenia la idea que hi hagués un vincle amb el territori. Des d'**Atzucac** tenia molt clar com volia cantar pel que fa a la llengua. En aquell temps, 1989-1990, ja era complicat cantar en català i era gairebé impensable fer-ho amb l'accent propi. Ara per sort ja s'ha normalitzat gràcies als **Quico el Célio, Pepet i Marieta**? Amb **Atzucac** ja vam plantejar que havíem de cantar com parlàvem però sense que això tingués un sentit folklòric. Normalitzar-ho volia dir poder cantar rock, pop? Al final em vaig posar **Rampaire**, que és una zona del Delta molt especial per a mi.

I per fi, el primer disc llarg.

Després de *Pedretes* em vaig posar a escriure. Vaig escriure les nou cançons del disc totes el juliol de 2018. Va sortir de fer un llarga durada, cosa que ja no sé si avui dia té sentit, però m'hi vaig llençar perquè per a mi són cançons que estan molt connectades i crec que les havia de gravar juntes, encara que això formi molt d'una altra època. No arriba a ser un disc conceptual però sí que són cançons entrelaçades que formen part d'un mateix moment d'ànim i d'escriptura. A més, venia de dos EP i em serveix per donar gros a l'obra de **Rampaire**.

L'era de les revolucions parla del present amb el Maig del 68 com a pretext.

Sí, parla molt del present. Les vaig escriure el juliol del 18, quan encara no feia ni un any del primer d'octubre. "L'era de les revolucions" és la vuitena cançó del disc i serveix de cloenda de coses que s'han anat dient a les cançons anteriors. Té a veure amb l'experiència col·lectiva, d'haver viscut moments de percepció de tenir el futur a les mans, després també de pèrdua? Tot això va creuant el disc. Faig la referència al Maig del 68 perquè en vaig utilitzar imatges per il·lustrar el sentiment. L'era de les revolucions, des del punt de vista literal, fa referència a un període històric que va de la Revolució Francesa a la Revolució Russa, i que va iniciar l'edat contemporània. Recupero la idea perquè en la postmodernitat del segle XXI, si ens ho proposem, podem canviar les coses.